

Ὁ Απλάκιος ἐν τῇ Ἐκθέσει τοῦ συστήματος τοῦ παντός ἔγραψε τοὺς ἀξιωματικονόμους τοὺτους λόγους.

«Ὅποια καὶ ἂν ᾖ ἡ φύσις τῆς αἰτίας τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος, ἐπειδὴ παρήγαγεν ἡ διηύθυνε τὰς κινήσεις τῶν πλανητῶν, πάντως περιέβαλε πάντα ταῦτα τὰ σώματα καὶ δὲν δύναται νὰ ᾖ ἄλλο τι, ἢ ἁπείρον βευστόν, διότι εἶναι τεραστία ἢ χωρίζουσιν τὰ σώματα ἀπόστασις».

Ὁ Ἀραγὼ καὶ Βαδινέτος εἶχον τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ διάστημα πληροῦ ἀπείρων ἀραιὰ ὕλη· ὁ δεύτερος μάλιστα λέγει, περὶ ἡλεκτρισμοῦ λαλῶν, ὅτι «οὗτος εἶναι ἐν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ λεπτοτάτου καὶ παγκοσμίου τούτου βευστοῦ, οὗ τὴν ὑπαρξίν μαθηματικῶς ἀποδείκνυσιν ἡ θερμότης τοῦ φωτός».

Τὴν ἐν τῇ περιοδικῇ τάξει τῶν κομητῶν παρκτηρουμένην ἐπιτάχυνσιν μόνη ἡ ἀντίστασις τοῦ αἰθέρος προξενεῖ. Ὁ κομήτης τοῦ Ἑνκ ἔτι καταφανέστερον ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὴν ὑπαρξίν τοῦ παντογενοῦς τούτου αἰθέρος, τείνοντος νὰ ἐλαττώσῃ τὴν κεντρόφυγα δύναμιν. Φαίνεται μὲν ἀντιφατικόν ὅτι, καίπερ τοῦ κομήτου εὕρισκοντος ἀντίστασιν ἐν τῇ αἰθερίᾳ ταύτῃ οὐσίᾳ, οὐχ ἦττον ἡ κίνησις αὐτοῦ ἐπιταχύνεται· ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ αὖξαι ἡ ἐλκτική τοῦ ἡλίου δύναμις, ἔπεται ὅτι μόνη ἡ ἀντίστασις οἷα σὲ ποτε μεσολαβούσης ὕλης δύναται νὰ ἐπιβραδύνῃ τοῦ κομήτου τὴν κίνησιν. Ἐλαττουμένης δὲ τῆς στιγμιαίας ταχύτητος, ὁ κομήτης, ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐλκόμενος, πλησιάζει πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλῷ μείζονος ταχύτητος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀπειράκις τῶν κομητῶν πυκνότεροι πλανῆται, ἐξ ἴσου ὑφίστανται τὴν ἀντίστασιν ταύτην· ἴσως δὲ μετὰ μυριάδας ἐνιαυτῶν ἐλαττωθῶσιν ἐκ τῆς ἀντιστάσεως ταύτης αἱ διαστάσεις τῆς τροχιάς αὐτῶν καὶ, ἐὰν μὴ ὑπάρξῃ ἐπανορθωτικὴ τις δύναμις, θέλουσιν ἀπορροφηθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἐν τῇ Ἐκθέσει περὶ τῆς διαφανείας τῶν οὐρανῶν ὁ Ὀλβιος λέγει ὅτι τὸ βευστόν παρκαλύψει πῶς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων καὶ προφυλάσσει ἡμᾶς ἀπὸ τῆς φωτοβόλου τάσεως πάντων τῶν μεμακρυσμένων ἐκείνων ἡλίων, οἵτινες, ἄνευ τοῦ διαφανοῦς τούτου πέπλου, ἤθελον λάμπει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου ὥς ὁ ἡμέτερος κεντρικὸς ἀστήρ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.—Ἐν σελίδι 455 στίχ. ι' ἀνάγνωθι. ὑπελαμβάνετο, ἐν σελ. 456, στήλῃ β' στίχ. λδ' ἀνάγ. ἔλξιν. ἐν σελ. 457, στίχ. λε' ἀνάγ. Απλάκιου. στίχ. η' ἀνάγν. γεωμετρία· στίχ. κς' νάγν. Διοφάντῳ· στίχ. κθ' ἀνάγ. ἤθελεν εἶναι.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΓΟΥΝΙΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΓ'.

*Τῷ πανιερωτάτῳ Φιλιππουπόλεως Θεοφάνει
τῷ Καρύκῃ Μάξιμος Κυθήρων ἐπίσκοπος
εὖ πράττειν.*

Ὁ δὲ πανιερώτατος καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἐνδότερα περιπολῶν διηνεκῶς Θεοφάνης καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἡμῖν καταθύμιος ὁποιωνοῦν τῶν πρὸς ἡμᾶς ἀμοιρήσει γραμμάτων; Καὶ πῶς ἀνάλογον ἔχει τοῖς κατὰ χρέος αὐτῷ διὰ πολλὰ γενομένοις; ἢ πῶς ἂν ἡμεῖς τὸ μὴ ἀργῶν τοῦ νοός, κἂν ἄλλοι ἄλλως φθάνῃ τηρόμενοι τὸ τοῦ Μαργουνίου διερμηνεύσωσι ψευδῶς ἐπώνυμον, καὶ ἔργοις αὐτοῖς ἀποδεικνύομεν; Ταῦτα οὖν πρὸς τὴν ἱεράν σου ψυχὴν διαχαράττομεν, τὸ γλυκύ μοι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα Θεόφανες ἱερώτατε, καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἐφ' ὅσον ἐξισχύομεν τοῖς γράμμασιν ἐναποτιθέμενοι· καὶ γὰρ οὐκ ἀγενεῖς ἡμεῖς τῶν περὶ σὲ παιδικῶν ἔρασταί. Οὐκ οὐδὲ τῶν ἐπὶ τι χρόνου ἐρώντων τεμάχιον, ἀλλὰ τὸ ἅπαξ ἐναποστάζειν ἡμῶν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἡδίστων καὶ σωζουσῶν σειρήνων φίλτρον τε καὶ μελώδημα οὕτως ἐμψιλοχωρεῖ μοι τῇ διανοίᾳ, ὥστε καὶ εἰς ἱεράν τινα τρέπεσθαί με μανίαν καὶ οὐράνιον τινα ὥσπερ ἐκ γήινου ἀποκαθίστασθαι, εἴπερ θεῖόν τι καὶ ἡ ἐνταῦθα μουσικὴ καὶ ὅτι μάλιστα ἀγγελουίδες τὸν νοερόν τῶν ἀσωμάτων περὶ τὴν ἀνωτάτην οὐσίαν χορὸν ὥσπερ τι ἀπήχημα ἔσχατον ἐκμιμούμενον. Ἄρα ἀντικενοῖς ἡμῖν οὕτω τῆς σῆς φρενέρας τὰ βέλεμνα ἢ καὶ ὑποτέμνοις τι τῆς ὁρμῆς ἄλλοτέ ποι ἀνθελκόμενός τε καὶ μεθελκόμενος; Δέδοικα γὰρ μήποτε σοι παρυποκλέπτοι πρὸς ἑαυτὰ τὸ μεῖζον τοῦ φίλτρον τὰ νοερώτερα, ἅτε δὴ σοι πρὸς τὴν μουσικὴν συγγενέστερα· πλὴν ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνα περὶ τὴν ἱεράν καὶ μόνην ἀπασχολοῦνται μουσικὴν τὴν ἐξαστραπτουσάν τῆς ὑπερουσίου οὐσίας αἴγλην δεχόμενα καθ' ἣν καὶ αὐτῶν ἕκαστον τάξιν εἴληφεν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν κάτω προνοίας ἔσθ' ὅτε γίνονται, τὸ τῆς ἀγαθοπαρόχου πανταγίας προνοητικὸν καὶ παναρμόνιον μελούργημα ἄχρι καὶ τῶν ἐσχατῶν διαβιβάζοντα, κἀντεῦθεν ἀναλόγως τοὺς ἱεροὺς τῶν προνοουμένων ὕμνους ὥσπερ τινὲς ἀντιστρόφῳ πορείᾳ ἐκεῖσε διαπορθεύοντα, καὶ οὕτω τελοῦνται τε καὶ τελοῦσι τοὺς μουσικῶς τὰ μυστικώτερα. Καὶ αὐτὸς τοῖνον καίτοι ἐνασμενίζεις ταῖς οὐρανίαις δυνάμεσι συμμουσουργῶν αὐταῖς τὰ ἀπόρρητα καὶ ταύτη σου τὴν ἱεράν κατατέρπων ψυχὴν, νοερῶς τοῖς νοεροῖς συναπτόμενος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ τῇδέ ποτε

συγκαταβιβάσεις καὶ τοὺς ἐνσώματους ἀσώματος ἔτι ὢν καταγλυκαίνων σοῖς ἀναλόγοις γράμμασι· καὶ γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ οὗτος καὶ ταῖς ἱεραῖς ἐκφαντορίαις τῆς ἐνταῦθα μουσουργίας γέγονεν ὁ σκοπὸς καὶ τοῖς τὸ ἐνδόσιμον τῆς παραδόσεως μεταλλεύουσι. Γίγνου δέ ποτε καὶ ἡμέτερος καὶ καινότεροις ἀνακίνας τὸ ἐναυλὸν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἢ ᾧσιν, εἰ καὶ τοῦτο δυνατόν, ἢ γοῦν προσφθέγματος. Τάχ' ἂν οὖν καὶ συνενωθείμεν τελεώτερον ἀντερῶμενοι, νοῦς νοὶ τῷ πρώτῳ καὶ ἀλλήλοις συγγιγνόμενοι, εἴπερ τὰ τῷ αὐτῷ ἴσα καὶ ἀλλήλοις εἰσὶν ἴσα, τοῦτο τὸ τῆς ἱερᾶς Γεωμετρίας τὸ μυσταγωγίμα. Ἐρβώμενην διαφυλάττοι τὴν σὴν πανερότητα ὁ Κύριος, ἀδελφεὲ ἐν Χριστῷ πανερώτατε. Μαιμακτιῶνος δ' ἱσταμένου κατὰ τὸ ἀφ' ἧ'.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΑ'.

Τῷ παραγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως κυρίῳ Ἰερεμίᾳ, Μάξιμος ὁ Μαργουρίτιος τὴν μετ' αἰδοῦς προσκύνῃσιν.

Ἰδοὺ καὶ αὖθις τὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἱεροῦ δόγματος διὰ τὰς γενησομένας ἐπηρείας, ὡς ἐν συντόμῳ πᾶσι κατὰ δὴλα ἀναδείκνυνται, παναγιώτατε δέσποτα. Τὸ πανάγιον πνεῦμα παρὰ τοῦ πατρὸς κατὰ τὴν τοῦ Σωτῆρος φωνήν, ἐκπορεύεται καὶ εἰς οἰκείαν παράγεται ἀρρήτως ὑπαρξιν, ὥσπερ καὶ ὁ υἱός, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γεννητῶς. Καὶ ἄμφω μέντοι διαφόρῳ τρόπῳ τῆς οἰκείας ὑποστάσεως τὸν πατέρα πεπλουτήκασιν αἷτιον. Οὕτω καὶ οἱ ἱεροὶ μυσταγωγοὶ τῆς ἱερᾶς Ἐκκλησίας ἡμῶν παραδιδόσκουσιν. Ἐπειδὴ δὲ εἴρηται, καὶ ὅν πέμψω ἡμῶν παρὰ τοῦ πατρὸς, διὰ τοῦτο ἢ τοὺς αὐτοὺς διδασκάλους, καὶ πέμπεται καὶ ἀποστέλλεται καὶ πρόεισι καὶ προχεῖται καὶ χορηγεῖται καὶ δίδεται καὶ διανέμεται ἡμῶν ἐξ ἁμφοῖν, ἢ ἐκ πατρὸς δι' υἱοῦ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, τῆς μὲν προτέρας προόδου καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀπολύτως καὶ ὑπαρκτικῶς νοουμένης, ὅσον ἦκει εἰς τὴν οἰκείαν ὑπόστασιν καὶ θεῖαν παραγωγὴν τοῦ πνεύματος, τῆς δὲ δευτέρας εἰς βελτίωσιν ἀποβλεπούσης τῆς κτίσεως, καθ' ἣν οὕτω παρ' ἁμφοῖν, ἢ ἐκ τοῦ πατρὸς δι' υἱοῦ χορηγεῖται καὶ προχεῖται τὸ πνεῦμα, ὥστε καὶ αὐτὸ ἐκυτὸ χορηγεῖν κατὰ τὰς πλουσίας αὐτοῦ δωρεάς· τὸ γὰρ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ καὶ πάλιν, πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ πνεῦμα διαιροῦν ἐκάστῳ, καθὼς βούλεται· αἱ αὐταὶ γὰρ τῆς οὐσίας ἐνέργειαι καὶ ἀδιάφοροι, ἀλλ' ἐκατέρας τῆς προόδου διαφορὰν οἱ αὐτοὶ ἡμᾶς καθαρῶς ἐκδιδάσκουσιν ἐκ πατρὸς μὲν ἐκπορεύεσθαι λέγοντες τὸ πνεῦμα, δι' υἱοῦ δὲ χορηγεῖσθαι ἢ πεφηνέναι ἢ ἐκλάμπειν καὶ τὰ τοιαῦτα, τῇ κτίσει. Λατῖνοι δὲ τῷ στενῷ τῆς γλώτ-

της περικλειόμενοι διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς τοῦ προκέντερε, ἦτουν procedere, λέξεως, καὶ ἐτέραν διασημαίνουσι πρόδον, τὴν τε ἐκπόρευσιν, τὴν τῆς ὑπάρξεως παραστατικὴν, καὶ τὴν εἰς ἡμετέραν βελτίωσιν ἐκ πατρὸς δι' υἱοῦ, ἢ ἐκ πατρὸς καὶ υἱοῦ (ἐν' οὕτως εἶπω) ἐκδρομήν. Καὶ οἱ μὲν θεολόγοι τῶν Λατίνων καλῶς ποιοῦνται· ἐπειδὴν λέγωσι, τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ πατρὸς προκέντερε (procedere) μὴ προστιθέντες τὸ, «καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ» τὴν τῆς ὑπάρξεως πρόδον τοῦ πνεύματος ἐκ τοῦ πατρὸς διασημαίνουσιν. Ἐπειδὴν δ' αὖθις λέγωσιν ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ προκέντερε, τὴν εἰς βελτίωσιν ἤκουσαν τῆς κτίσεως πρόδον ἐμφανίζουσι καὶ ἀγωνιστικώτερον διὰ τῆς τοιαύτης προόδου, ὥσπερ καὶ οἱ ἡμέτεροι, κατὰ τῶν υἱομάχων φέρονται. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι τῶν Λατίνων τῷ τῆς γλώττης στενῷ στενοχωρούμενοι καὶ μὴ ὁμωνύμως, ἀλλὰ συνωνύμως νοοῦντες ἐκατέραν τὴν πρόδον, συγχέουσι τὰ ἀσύγχετα. Εἰ δὲ φύθῃ θεῖῳ ὁρμώμενοί τινες τὴν διαστολὴν αὐτοὺς ἐκδιδάξαιεν, ἢ αὐτοὶ αὐτόθεν μὴ ἐθελοκακοῦντες ἐκδιδαχθεῖεν, συμφωνότατοι πάντως ἑαυτοῖς οἱ διδάσκαλοι· οὐ γὰρ ἄλλως ἄλλοις τὸ πανάγιον πνεῦμα τὰ ἑαυτοῦ ἐνέπνει καὶ ἐναπέστραπτε σελαγίσματα. Προκέντερε ἄρα παρ' ἁμφοῖν, ἢ παρὰ πατρὸς δι' υἱοῦ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ἁγιασμὸν τῆς κτίσεως, τουτέστιν ἐκ πατρὸς καὶ υἱοῦ πρόεισιν ἐν ἡμῶν γενόμενον καὶ συμμόρφους ἡμᾶς ἀποδείκνυσιν Θεοῦ. Προκέδει δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς, τουτέστιν ἐκπορεύεται καὶ εἰς οἰκείαν ὑπαρξιν ἀρρήτως προάγεται. Οὕτως ἡμεῖς παρὰ τε τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῦ ὁπαδῶν δογματίζεσθαι ἐμυσταγωγήθημεν. Ἐν τούτοις τοῖς δόγμασι χάριτι Χριστοῦ ἀνστράφημεν καὶ ἐν τούτοις σὺν Θεῷ συμβιωτεύειν καὶ τῶν τῇδε ἀπᾶραι, ἐπειδὴν Θεῷ βουλομένῳ γένηται, προσδοκῶμεν, παναγιώτατε δέσποτα, καὶ διαβόηγεῖν οἱ τὰ ἡμέτερα παρερμηνεύοντες εἰς ἑαυτῶν καὶ τῶν ἀκεραιότητων ἀπώλειαν. Ἐνετίθηεν, μαιμακτιῶνος γ' ἱσταμένου ἀφ' ἧ'.

ΣΗΜ. Τὰ ἐξῆς παροράματα ἐγένοντο ἐν τοῖς δύο τελευταίοις τεύχεσιν. Ἐν τῷ 28 σελίδι 448 καὶ στήλῃ α', στίχῳ 18—19 ἀντὶ παρακαλοῦς, ἀνάγνωθι παρακαλοῦμεν. Ἐν δὲ τῷ 29 σελ. 464, στήλ. α', στίχ. 1—2 κάτωθεν, ἀντὶ καὶ Τεῦκτρος ποτὲ στρατευόμενος τῇ τῆς ἀσπίδος Αἴαντι, ἀνάγνωθι τῇ τῆς ἀσπίδος προβαλῇ Αἴαντι. . . ! !

ΑΣΙΚ ΚΕΡΙΒ.

(ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ).

Ἐξῆς ἐν Τιφλίδα πρὸ χρόνων πολλῶν πλούσιος Τούρκος, ὀνόματι Ἀγιὰκ ἀγᾶς. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν αὐτῷ πολὺ χρυσίον· ἀλλ' ἐκέκτητο θηταυρὸν τιμαλφέστερον ἅπαντος τοῦ χρυσοῦ τοῦ κόσμου, ὃ δὲ θησαυρὸς οὗτος ἦτο ἡ μονογενὴς αὐτοῦ θυγάτηρ Μαγούλ Μεγερῆ.

Ὡραῖοι εἶναι ἐν τῷ στερεώματι οἱ ἀστéρες· ὠραιότεροι οἱ ὑπὲρ τοὺς ἀστéρας ζῶντες ἄγγελοι. Οὕτως ἔλαμπε μετὰ τῶν νεανίδων τῆς Τιφλίδος ἡ Μαγούλ Μεγερῆ.

Ἐκεῖ ἔζη ἐπίσης ὁ πτωχὸς Ἀσὶκ Κερίβ. Ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἀγαθοῦ εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Προφῆτου μεγάλου καρδίαν καὶ τὸ δῶρον τοῦ ἄδειν ἀρμονικῶς. Μετέβαινεν εἰς τὰς γαμηλίους τελετὰς παίζων κιθάραν καὶ ἄδων τοὺς ἄθλους τῶν ἀρχαίων τοῦ Τουρκεστὰν ἡρώων, ὅπως τέρπη τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς εὐτυχεῖς. Ἐν μίᾳ τῶν τελετῶν τούτων ὁ ἀοιδὸς καὶ ἡ Μαγούλ Μεγερῆ, εἶδον καὶ ἠγάπησαν ἀλλήλους. Ἀλλ' ὁ πτωχὸς Ἀσὶκ Κερίβ ἐλάχιστα ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι δύναται ν' ἀπολαύσῃ τῆς χειρὸς τῆς περιλημμένης αὐτοῦ· ἐνεκα τούτου ἐσκυθρωπασεν ὡς οὐρανὸς ἐν χειμῶνι.

Ἡμέραν τινὰ κατεκλίθη ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ σκιὰν ἀμπέλου, ἐκεῖ δὲ ἀπεκοιμήθη. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διήρχετο ἐκεῖθεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγιὰκ ἀγᾶ μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς.

Μία αὐτῶν παρατηρήσασα τὸν κιθαρωδὸν κοιμώμενον ἐβράδυνε τὸ βῆμα, πλησιάσασα δὲ ἑλαφρῶς, ἐτραγώδησεν αὐτῷ τοὺς ἐξῆς λόγους.

«Πῶς δύνασαι οὕτω νὰ κοιμᾶσαι ὑπὸ τὴν ἀμπελον; Ἄ! ἐγέρθητι, ἄφρον, ταχέως· ἰδοὺ ἡ δόρυκά σου διαθαίνει».

Ἐξύπνησεν ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἔφυγεν ἑλαφρὰ ὡς πτηνόν.

Ἡ Μαγούλ Μεγερῆ, ἥτις εἶχεν ἀκούσει τὸ ᾄσμα, ἤρξατο νὰ ἐπιπλήττῃ τὴν θεραπαινίδα.

— Ἄν ἐγνώριζες εἰς τίνα ἐτραγώδουν, εἶπεν αὕτη γελῶσα, θὰ μ' εὐχαρίστεις, ἀντὶ νὰ μ' ἐπιπλήττῃς. Εἶναι ὁ φίλος σου Ἀσὶκ Κερίβ.

— Ποῦ εἶναι; ποῦ εἶναι; εἶπεν ὁ μαργαρίτης τῆς Τιφλίδος.

Καὶ ὑπέστρεψαν.

Βλέπουσα ἡ κόρη τοῦ Ἀγιὰκ ἀγᾶ τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου ἐζωγραφημένην βαθεῖαν θλίψιν, ἠρώτησεν αὐτὸν τὴν αἰτίαν μετὰ ἡδέας φωνῆς καὶ προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Διατί νὰ μὴ ἦμαι μελαγχολικός; εἶπεν ὁ Ἀσὶκ Κερίβ, σὲ ἀγαπῶ· καὶ ποτὲ δὲν θέλεις γίνεαι ἰδική μου!

— Ζήτησον τὴν χεῖρά μου παρὰ τοῦ πατρὸς μου, ἀπήντησεν ἐκείνη. θὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου, καὶ θὰ μοὶ δώσῃ προῖκα ἄρκετὰ πλουσίαν καὶ ἱκανὴν ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς ἀμφοτέρους.

— Ναί· ἀπεκρίθη ὁ νεανίας μετὰ πικροῦ μειδιάματος· θέλωμεν ἔχει θαυσιλῶς τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ὁ Ἀγιὰκ ἀγᾶς οὐδενὸς θέλει φεισθῇ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῆς θυγατρὸς του. Ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἐὰν βραδύτερον δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃς, ὅτι οὐδὲν εἶχον νυμφευμένός σε, καὶ ὅτι ὀφείλω τὰ πάντα εἰς σέ; Ὅχι, ἀγαπητὴ Μαγούλ Μεγερῆ, ὠρκίσθην ἐν τῇ ψυχῇ μου· ὥμωστα νὰ διατρέξω τὸν κόσμον ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη καὶ ν' ἀποκτήσω περιουσίαν, ἢ ν' ἀποθάνω ἐν ταῖς ἀπομακρυσμέναις ἐρήμοις· ἐὰν συναινῇς νὰ μὲ περιμείνης, θὰ σὲ νυμφευθῶ ἐν τῷ τέλει τοῦ ὀρισθέντος χρόνου.

Συνήνεσεν ἐκείνη, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι, ἐὰν δὲν ἐπανήρχετο τὴν ὀρισμένην ἡμέραν, θὰ ἔδιδο τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὸν Χουρσίτ βέην, ὅστις ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτηι αὐτὴν εἰς γάμον.

Ὁ Ἀσὶκ Κερίβ ἀπεχαιρέτισε τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἔλαβε τὰς εὐχὰς τῆς διὰ μακρυνὸν ταξείδιον. Μετὰ ταῦτα ἠσπάτατο τρυφερῶς τὴν μικρὰν αὐτοῦ ἀδελφὴν, ἀνῆρτησε τὴν πῆραν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ λαβὼν τὴν ὁδοπορικὴν ῥάβδον ἐξῆλθε τῆς πόλεως.

Ἰππεὺς καλπάζων ὀπισθεν αὐτοῦ τὸν παρατηρεῖ· εἶναι ὁ Χουρσίτ βέης.

— Ὡρα καλὴ! λέγει αὐτῷ ὁ βέης, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, καλὲ ταξιδιωτὰ, θέλω σοὶ ἀκολουθήσει.

Ὁ Ἀσὶκ ὁ ἀπέφυγε τὴν συνοδίαν ἐκείνην, ἀλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ· ἀμφοτέρωι περιεπάτησαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον. Τέλος εὗρέθησαν ἐνώπιον μεγάλου ποταμοῦ, ὅπου οὔτε γέφυρα, οὔτε μέρος διαβάσεως ὑπῆρχε.

— Κολύμβησον, λέγει ὁ Χουρσίτ βέης, θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἔφιππος φέρων τὰ ἐνδύματά σου.

Ὁ Ἀσὶκ ἐξεδύθη καὶ ἤρξατο κολυμβῶν· ὅτε δὲ μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι ὀχθὴν, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὡ δυστυχία! ὦ παντοδύναμε Ἀλλάχ! Ὁ Χουρσίτ βέης ἔλαβε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἀνεχώρησε ὁρμαίνως εἰς Τιφλίδα.

Ἐπὶ τῆς παιδείας μόλις δύναται τις νὰ διακρίνῃ ἐν μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ, ὅστις ἠγεῖρατο ἐκ τῶν τοῦ ἵππου ὀπλῶν.

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν ὁ ἄπιστος τοῦ Ἀσὶκ σύντροφος φέρει τὰ ἐνδύματα πρὸς τὴν γηραιὰν αὐτοῦ μητέρα.

— Ὁ υἱός σου, εἶπεν, ἐπνίγη εἰς βαθὺν ποταμόν. Ἰδοὺ τὰ ἐνδύματά του.

Κατάπληκτος καὶ ἀπηλπισμένη ἡ γηραιὰ μήτηρ ῥίπτεται ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ προσφιλεστά-